

В Сливен свекървата омесва пита и също я маже с мед. Вдига я високо над главата си и започва да бяга. Разчупва я и раздава на съседите и роднини. А когато детето стане на една година го „крадат“ за здраве. Магическата „кражба“ на дете е обичай, познат и в други населени места в България. Прави се с надежда за преобръщане на съдбата му към добро. Майката го „търси“ и когато го открие, дарува присъстващите (Георгиева 1966: 38).

„Магическото“ крадене на дете при турските цигани от района на Разград пък се прави когато в семейството умират новородените. При три починали деца, смятат че има направена магия. И за да се развали, следващото трябва да бъде родено в далечно село. След раждането го оставят до кладенец. Който дойде първи и го намери, независимо мъж или жена, му става кръстник. „Майка ми и баща ми тъй направили... Родил съм се през нощта. Повили ме и ме сложили до герана. Отдалечили се и гледали отстри. Рано сутринта една жена, българка, казвала се Гергана, дошла да пълни вода и ме видяла. Огледала се, огледала се и ме взела. Майка ми и баща ми вървели след нея... Разказа ли и всичко. Помолили я да ми стане кръстница. Добра жена била, съгласила се...” (м., 54 г., Лознишко) (цит. по Петров, Маринов 2004: 57-58).

Подобен обичай на „крадене“ на дете е запазен и при звънчарите (турски цигани) от Софийско. Тук обаче е свързан с болест при бебето. „Когато бебето не е добре някой много близък от родата, може да е брат, мъж на сестрата или друг, го „краде“ през нощта, тайно взема го от дома му. Завежда го у тях и там го чакат всичките, цялото му семейство. Там е и бабата – най-възрастната от родата. Тя къпе бебето и му бае. Другите мълчат. Всеки хвърля бели стотинки във водата и държи свещ. Изхвърлят водата навън, но в страни от мястото, където минават. Стотинките ги събират децата. Изкарват бебето навън с музика и го връщат при майка му” (ж., 70 г.).

Важен момент за магическото очистване и приобщаване на детето към общността е *кръщенето*. При всички то се счита като начин за предпазване от болести и от смърт на новороденото. Кръстеното дете е по-здро, не хваща уроки. За кръстник се търси обикновено уважаван човек.

Циганите/ ромите, независимо от религиозната си принадлежност, също вярват в силата на ритуала и кръщават децата си открай време. Кръстник на циганско бебе става и англичанинът Робърт Скот Макфий⁷ през 1913 г.: „Циганите в махалата (на Разград – б.а.) бяха гостоприемни... Донесоха едно мъничко бебе, за да му се порадваме и щом обещах да му стана кръстник на следващия ден, се появи младата майка и ми целуна ръка с уважение. За моя изненада тя бе облечена в

⁷ Робърт Андрю Скот Макфий е британски изследовател на циганския език и култура, посетил България през май 1913 г.